

Arrest

nr. 116 635 van 9 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 18 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekers dienden op 12 maart 2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde hen op 30 mei 2012 de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Zij gingen hiertegen in beroep bij de Raad.

1.3. Zij werden op 7 juni 2012, onder een bijlage 13*quinquies*, bevolen het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest met nummer 87.330 van 11 september 2012 stelde de Raad de afstand van geding vast.

1.5. Verzoekers werden op 20 september 2012, onder een bijlage 13^{quinqies}, bevolen het grondgebied te verlaten.

1.6. Zij dienden op 8 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Hun medische regularisatieaanvraag werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, d.d. 6 november 2012, onontvankelijk verklaard.

1.8. Zij werden diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 4 december 2012 dienden zij een tweede asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigerde, d.d. 6 december 2012, onder een bijlage 13^{quater}, die tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

1.11. Zij dienden vervolgens, op 12 april 2013, een derde asielaanvraag in.

1.12. Op 18 april 2013 weigerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, onder een bijlage 13^{quater}, die derde asielaanvraag in overweging te nemen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt :

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. H.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.03.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.05.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 13.09.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) de procedure afgesloten heeft zonder voorwerp. Overwegende dat op 04.12.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 06.12.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 12.04.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart dat ze geen nieuwe documenten zou kunnen toevoegen aan haar derde asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niemand meer zou hebben in Macedonië, waardoor het voor haar onmogelijk wordt om nieuwe documenten te verkrijgen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op straat zouden leven aangezien ze een week geleden hun huis zouden hebben moeten verlaten. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een maand geleden een 9ter-procedure gestart zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze in Macedonië geen huis en geen werk zouden hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er veel werkloosheid zou zijn. Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de kans dat haar man werk zou vinden klein zou zijn aangezien hij van Ashkali-afkomst zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12.06.2012, 25.09.2012, 06.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt :

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. A.

(...)

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.04.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.03.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.05.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 13.09.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) de procedure afgesloten heeft zonder voorwerp. Overwegende dat op 04.12.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 6.12.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname kreeg. Overwegende dat betrokkene op 12.04.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe documenten zou kunnen toevoegen aan zijn derde asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het onmogelijk zou zijn voor hem om aan documenten te geraken in verband met zijn problemen. Overwegende dat betrokkene geep enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen familie meer zou hebben in Macedonië. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders overleden zou zijn en dat zijn broer en zus in Duitsland zouden verblijven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ook geen contact meer zou hebben met zijn vrienden in Macedonië. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kan staven en deze dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Macedonië omdat hij Ashkali zou zijn en dat de Albanezen en de Macedoniërs niet zouden houden van hem. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw zwaar ziek zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12.06.2012, 25.09.2012,

06.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.
In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, evenals van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partijen menen ook dat er sprake is van machtsoverschrijding in hoofde van de verwerende partij.

Ter adstruering van hun middel stellen de verzoekende partijen het volgende:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij cliënt gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980 Artikel 51/8 De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Wet van 15/12/1980 Versie van 10/01/2011 De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden, nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming; (Doc. pari.,Sénat, 1992-1993, nDD555-I,p. 9).Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling :

a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en

b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn; Indien de vreemdeling nieuwe elementen of één nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen, of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 d.d. 4.07.1994).

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd, Deze elementen werden echter niet gegronde bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd;

- De algemene situatie in Macedonië aangaande de minderheidsgroep tot dewelke het gezin behoort, ni de ASKHALI gemeenschap;
- De persoonlijke situatie van het gezin dat als ASKHALI gediscrimineerd werd op administratief vlak, sociaal vlak en gezondheidsvlak
- De persoonlijke medische situatie van de echtgenote, die geen medische zorgen mocht ontvangen omwille van haar ASKHALI origine;

Verzoekende partij heeft derhalve degelijk nieuwe elementen voorgelegd;

De verwerende partij oordeelt echter nopens de bewijswaarde die aan de verklaringen van verzoekende partij dient te worden toegekend;

De beoordeling van de toe te kennen bewijswaarde valt echter buiten de bevoegdheid van de tegenpartij;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over deze bewijswaarde diende te oordelen;

Er bestaat derhalve allerm minst een begin van bewijs dat er "ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Dat de motivatie die er zich toe beperkt te wijzen naar een bestaande specifieke procedure 9 ter die open staat voor vreemdelingen die ziek zijn, zonder verder in te gaan nopens de reden waarom de ziekte niet kon verzorgd worden in het thuisland voldoet niet aan de motiveringsplicht.

De verzoekende partij haalde immers aan dat geen zorgen verstreken werden omwille van de Askhali van de echtgenote.

Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland, waar haar leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

«L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden ;"

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissingen niet correct is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “nieuw gegeven” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De verzoekende partijen legden bij het indienen van hun aanvraag geen documenten neer.

Zij verklaarden naar aanleiding van het indienen van hun huidige asielaanvraag het volgende:

“Nieuwe documenten: Ik heb voor mijn 3AA geen nieuwe documenten.

Nieuwe elementen: Heeft u de mogelijkheid om nieuwe documenten te bemachtigen?

Ik heb niemand in Macedonië. Het is dus onmogelijk voor mij om nieuwe documenten te verkrijgen.

Voor welke reden vraagt u een 3de keer asiel aan? Een week geleden moesten we ons huis verlaten. Ik ben een maand geleden de procedure 9ter gestart. Ik leef nu op straat en kom daarom asiel aanvragen.

Wilt u nog iets toevoegen aan u verklaring? We hebben in Macedonië geen huis en geen werk. Daar is veel werkloosheid maar mijn man krijgt vooral geen werk omdat hij te klein is en van afkomst Ashkali.”

En: *“Nieuwe documenten: Ik heb geen nieuwe documenten voor mijn 3^e AA. Nieuwe elementen: heeft u de mogelijkheid om nieuwe documenten te verkrijgen? Ivm mijn problemen is het onmogelijk om documenten te verkrijgen. Heeft u nog contact met familie of vrienden in Macedonië? Ik heb geen familie in Macedonië. Mijn ouders zijn overleden en mijn broer en zus verblijven in Duitsland. Ik heb wel vrienden maar daar heb ik geen contact mee. Voor welke reden vraagt u opnieuw asiel aan? Ik heb Ashkali en kan niet terugkeren naar Macedonië. De Albanezen en Macedoniërs houden niet van mij. Wilt u nog iets toevoegen aan uw verklaring? Ik wil nog eens zeggen dat ik niet wil terugkeren naar Macedonië. Mijn vrouw is zwaar ziek.”*

De verzoekende partijen vatten hun betoog aan met een theoretische uiteenzetting inzake de formele motiveringsplicht en het toepassingsgebied van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast menen zij dat er wel degelijk nieuwe elementen voorgelegd werden en dat deze niet gegrond bevonden werden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Zij zouden de algemene situatie in Macedonië aangaande de minderheidsgroep, de Ashkali-gemeenschap; de persoonlijke situatie van het gezin dat zij als Ashkali gediscrimineerd worden op administratief, sociaal en gezondheidsvlak en de persoonlijke medische discriminatie ten aanzien van verzoekster omwille van hun Ashkali-origine hebben aangehaald. De bestreden beslissing zou een oordeel vellen over de bewijswaarde die aan de verklaringen van verzoekende partij toegekend dient te worden. Deze beoordeling valt echter buiten hun bevoegdheid. Voor het overige verwijzen de verzoekende partijen naar de volgens hen gebrekkige motivatie aangaande de verwijzing naar de procedure 9ter. Zij menen dat de bestreden beslissing hiermee artikel 3 van het EVRM schendt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing aangeeft dat verzoekers voor deze verklaringen geen enkel begin van bewijs neerleggen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken met de gevoerde argumentatie dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van bevoegdheid oordeelde dat de verzoekende partijen hiermee enkel beweringen aanvoeren zonder hiervoor een begin van bewijs neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt voorts ook dat verzoeker geen enkel document neerlegden die hun verklaringen kracht bij zetten. De verzoekende partijen weerleggen met hun argumentatie de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek

in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

Van machtsoverschrijding is er pas sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen derhalve niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden door te oordelen dat de loutere verklaringen van verzoekers, zonder enige staving daarvan, geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hun betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar zij stellen dat de motivering waarin verwezen wordt naar een andere procedure voor de behandeling van aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkt is, zonder in te gaan op de reden waarom de ziekte niet kon verzorgd worden in het thuisland, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk oordeelde door verzoekers er op te wijzen dat deze problematiek tot een andere procedure behoort en de Directie Asiel niet bevoegd is om hierover uitspraak te doen. De Raad merkt ook op dat verzoekers reeds stappen hebben ondernomen om tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag onontvankelijk heeft verklaard (zie 1.6-1.7). Verzoekers kunnen hiertegen een beroep instellen bij de Raad waarbij zij deze afzonderlijke beslissing aanvechten. *In casu* wordt uitspraak gedaan over het beroep dat verzoekers instelden tegen de weigering van inoverwegingname van hun derde asielaanvraag.

Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, kan de Raad slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan geen schending van deze wetsbepalingen vastgesteld worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwijzing naar de procedure 9ter een gebrekkige motivatie inhoudt en artikel 3 van het EVRM schendt, verwijst de Raad enerzijds naar hetgeen reeds besproken werd betreffende de materiële motiveringsplicht; anderzijds wijst de Raad er op dat wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, de verzoekende partijen moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partijen beperken zich tot wat zij tijdens hun huidige herhaalde asielaanvraag reeds aanhaalden en brengen nog steeds geen enkele vorm van bewijs van hun vrees naar voor.

Het enige middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS